

Arrest

nr. 252 767 van 14 april 2021
in de zaak RvV x / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 april 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 28 oktober 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019.

Op 23 september 2020 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 247 978 van 22 januari 2021 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 februari 2021 wordt een formulier "Evaluatie artikel 74/13" opgesteld.

Op 22 februari 2021 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 6 april 2021 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 6 april 2021 wordt verzoeker gehoord.

Op 6 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: I. F.

geboortedatum: 05.06.1992

geboorteplaats: Anambra State

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene verklaart dat hij in België een vriend heeft genaamd S., waarvan hij de achternaam niet kent. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn aangehaalde partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. In Nigeria wonen nog betrokkenes ouders en drie broers. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kwam op 28.10.2019 naar België in het bezit van een visum type C afgegeven door de Belgische Ambassade in Abuja met oog op toerisme. Op 07.11.2019 diende betrokkene een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.09.2020. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.01.2021. Betrokkene ontving vervolgens op 25.02.2021 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 22.02.2021) geldig 30 dagen. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd nochtans in het opvangcentrum voor asielzoekers waar hij verbleef tijdens de asielprocedure, voldoende geïnformeerd over de mogelijkheden voor ondersteuning bij vrijwillige terugkeer. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kwam op 28.10.2019 naar België in het bezit van een visum type C afgegeven door de Belgische Ambassade in Abuja met oog op toerisme. Op 07.11.2019 diende betrokkene een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.09.2020. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.01.2021. Betrokkene ontving vervolgens op 25.02.2021 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 22.02.2021) geldig 30 dagen. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd nochtans in het opvangcentrum voor asielzoekers waar hij verbleef tijdens de asielprocedure, voldoende geïnformeerd over de mogelijkheden voor ondersteuning bij vrijwillige terugkeer. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan/wil terugkeren naar Nigeria omdat hij er problemen zou hebben omwille van zijn bisexualiteit. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 07.11.2019. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kwam op 28.10.2019 naar België in het bezit van een visum type C afgegeven door de Belgische Ambassade in Abuja met oog op toerisme. Op 07.11.2019 diende betrokkene een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.09.2020. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.01.2021. Betrokkene ontving vervolgens op 25.02.2021 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 22.02.2021) geldig 30 dagen. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd nochtans in het opvangcentrum voor asielzoekers waar hij verbleef tijdens de asielprocedure, voldoende geïnformeerd over de mogelijkheden voor ondersteuning bij vrijwillige terugkeer. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatabewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 6 april 2021 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen.

Op 6 en 7 april 2021 wordt verzoeker in het gesloten centrum nog eens gehoord. In dit verband wordt aangeduid "x na 13septies. Bewoner heeft in het hoorrecht **geen** bijkomende informatie gegeven".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 8 EVRM, afzonderlijk en samen gelezen met artikel 13 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (‘Terugkeerrichtlijn’), artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker heeft een relatie met de heer S. V., geboren op 31 maart 1972 en van Belgische nationaliteit. (RR xxx)

Hij legt verschillende stukken voor die deze relatie bewijzen:

- verklaring van de heer S. V. (stuk 2)
- foto's van verzoeker en de heer V. (stuk 3)
- communicatie tussen verzoeker en de heer V. (stuk 4)
- verklaring van een vriend van verzoeker, V. A. (stuk 5)
- verklaring van de dochter van de heer V., V. V. (stuk 6)
- bevestiging van de organisatie Cavarria dat verzoeker en de heer V. aanwezig waren als vrijwilliger op het evenement ‘Sparkle’ op 25 januari 2020 (stuk 7)
- bewijs van bezoek aan het gesloten centrum in Mersplas van de heer V. aan verzoeker (stuk 8)

Verzoeker leerde zijn huidige partner kennen op ‘Sparkle’, een jaarlijks event voor de LGBT gemeenschap dat Cavarria organiseert. Op 25 januari 2020 vond dit event plaats in de zaal Vooruit in Gent. Verzoeker en de heer V. waren er beiden aan het werk als vrijwilliger. Na deze eerste ontmoeting hadden ze telefonisch contact. In oktober ging verzoeker bij Katoennatie aan de slag en verbleef hij ook in Antwerpen. De heer V. woont ook in Antwerpen. Ze zagen elkaar vanaf dat moment erg regelmatig en vanaf eind oktober 2020 vormen ze een koppel.

De relatie tussen verzoeker en de heer V. valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Artikel 8 EVRM bepaalt: (...)

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Het gezinsleven van verzoekster speelt zich volledig hier in België af. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip 'gezinsleven'. (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, §64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

In casu leerden verzoeker en de heer V. elkaar kennen in januari 2020 en hebben zij sinds ongeveer zes maanden een liedevolle relatie. Ze zien elkaar graag, vertoeven erg graag in elkaars gezelschap, delen lief en leed en hopen samen een toekomst uit te bouwen. Hun vrienden en familie hebben weet van hun relatie en beschouwen hen als koppel.

Hoewel gevoelens moeilijk te bewijzen zijn, legt verzoeker stukken voor van de hechte band die hij met de heer V. heeft en het engagement dat ze naar elkaar toe tonen. (stukken 2 t.e.m. 8) Hieruit blijkt o.a. dat een vriend van verzoeker (stuk 5) en de dochter van de heer V. (stuk 6) op de hoogte zijn van hun relatie. Hieruit blijkt ook dat ze erg regelmatig met elkaar communiceren, meestal via Whatsapp. Uit deze communicatie blijkt o.a. dat ze elkaar aanspreken met 'honey', dat ze hartjes naar elkaar sturen en hun liefde verklaren, dat ze elkaar gelukkig nieuwjaar wensen, dat de heer V. verzoeker hielp om een nieuwe fiets te vinden, dat verzoeker en de heer V. samen overnachtten in een hotel, dat ze elkaar gelukkige valentijn wensen, gelukkige verjaardag en zalig pasen. (stuk 4)

Er zijn hechte en effectief beleefde banden tussen verzoeker en de heer V..

Nu vaststaat dat verzoeker in België een gezinsleven heeft, dient er gekeken te worden naar de impact van de bestreden beslissing op dit gezinsleven. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). De summiere motivering van de bestreden beslissing rond artikel 8 EVRM verschaft geen duidelijkheid. Nergens blijkt dat er een zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt door verwerende partij.

Zo'n belangenafweging, waartoe verwerende partij verplicht is, ziet er als volgt uit. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate

waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

In casu heeft verwerende partij allesbehalve een zorgvuldige belangenafweging gedaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot het gezinsleven heel summier en bovendien erg ambigu.

Verwerende partij stelt dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben met S., maar dat hij de achternaam niet kent. Hieruit volgt volgens verwerende partij dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een relatie heeft die onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

Verwerende partij lijkt dus wel heel snel – en onterecht – te besluiten dat de relatie van verzoeker en de heer V. niet wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Verwerende partij wijst er alleen op dat verzoeker de achternaam van zijn partner niet kon noemen. Zoals blijkt uit de vragen die verzoeker werden gesteld in het kader van het hoorrecht op 6 april 2021 (zie administratief dossier), noemde verzoeker wel de geboortedatum van de heer V.. Minstens is dit even specifieke informatie dan de familienaam. De vrijheidsberoving was voor verzoeker een bijzonder stresserend moment en daarom kon hij de familienaam niet spontaan noemen. Verwerende partij deed echter geen moeite om enige andere vraag te stellen over de relatie van verzoeker. Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij op het moment dat hij de kans kreeg zijn hoorrecht uit te oefenen, d.i. door het beantwoorden van enkele vragen op het moment van vrijheidsberoving, niet heeft aangetoond dat zijn relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Verzoeker gaf aan dat hij een relatie had. Het kwam dan aan verwerende partij toe om deze relatie verder te onderzoeken, bijvoorbeeld door meer vragen te stellen naar wie de partner is, hoe lang ze samen zijn, hoe goed verzoeker hem kent, wat hun toekomstplannen zijn en wat hun wederzijdse toewijding inhoudt. Dit gebeurde niet.

Anderzijds lijkt verwerende partij in de bestreden beslissing de partner van verzoeker en ook het gezinsleven wél te erkennen. Verwerende partij stelt immers vervolgens dat verzoeker en “zijn partner” wisten dat “het gezinsleven” in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker.

De motivering van verwerende partij is ambigu en volstaat niet om te kunnen stellen dat er een ernstige belangenafweging plaatsvond in het kader van artikel 8 EVRM. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat er een ernstig onderzoek naar het gezinsleven van verzoeker plaatsvond.

Overigens wilt verzoeker ook duiden dat hij zich nog maar erg recent in onwettig verblijf bevindt, namelijk sinds het arrest van uw Raad van 22 januari 2021 dat een einde stelde aan de asielprocedure van verzoeker. Snel na dit arrest heeft verzoeker een nieuwe raadsman geraadpleegd om de verdere verblijfsopties te bekijken. Hij bereidde met zijn raadsman een nieuw verzoek om internationale bescherming voor, omdat verzoeker de bewijzen van zijn relatie (als onderdeel van het bewijs van zijn biseksuele geaardheid) niet heeft kunnen voorleggen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Het “illegaal” verblijf van verzoeker moet dus genuanceerd worden. Verzoeker heeft bijna zijn volledige verblijf in België over verblijfsrecht beschikt en bevond zich overigens in de asielprocedure net omwille van zijn problemen in het land van herkomst op basis van zijn seksuele geaardheid.

Hoewel verzoeker in het kader van het hoorrecht nogmaals verklaarde dat hij problemen heeft in zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid (zie vragenlijst hoorrecht 06/04/21), heeft verwerende partij er ook geen rekening mee gehouden dat de relatie van verzoeker en de heer V. niet kan worden beleefd in het land van herkomst van verzoeker.

Zoals uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt, is een relatie tussen personen van hetzelfde geslacht strafbaar in Nigeria. Elke uiting van dergelijke relatie kan ertoe leiden dat verzoeker in de gevangenis terecht komt.

Verzoeker en zijn partner kunnen hun relatie dus niet beleven in Nigeria. Het is zelfs gevaarlijk voor verzoeker om de relatie bijvoorbeeld via telefoon en internet verder te zetten. Mocht iemand verzoeker betrappen, dan kan dit een gevangenisstraf tot gevolg hebben. (zie hieronder)

Verwerende partij was hiervan op de hoogte bij het nemen van de bestreden beslissing of had hiervan minstens op de hoogte moeten zijn. Verzoeker verklaarde dat zijn seksuele geaardheid problemen oplevert in zijn land van herkomst. Uw Raad erkent dit ook in het arrest van 22 januari 2021 en bevestigt dat uit landeninformatie blijkt dat elke uiting van een relatie met een persoon van hetzelfde geslacht in Nigeria strafbaar is met veertien jaar gevangenis. (p.5 van het arrest, stuk 10) Dit arrest bevindt zich slechts gedeeltelijk in het administratief dossier, maar verwerende partij had hiervan op de hoogte moeten of kunnen zijn want had ongetwijfeld toegang tot het volledige arrest.

Dat de relatie van verzoeker en zijn partner in Nigeria bij wet verboden is, is een belangrijk element in de belangenafweging die verwerende partij moet doen in het kader van artikel 8 EVRM. Immers, het is een obstakel dat ertoe leidt dat verzoeker zijn gezinsleven niet kan beleven in het land van herkomst. Zoals hierboven aangehaald, verplicht de rechtspraak van het EHRM verwerende partij om rekening te houden met dergelijke obstakels.

De relatie van verzoeker en de heer V. verdient dus extra bescherming in België en moet met de nodige voorzichtigheid worden onderzocht en beoordeeld.

De bestreden beslissing leidt ertoe dat deze relatie niet kan worden verdergezet en vormt een abrupte scheiding tussen verzoeker en zijn liefdespartner.

Het is overigens niet alleen artikel 8 EVRM, maar ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat verwerende partij verplicht om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat in het administratief dossier van verzoeker geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek. Bijgevolg zou verwerende partij voldoende rekening hebben gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Echter, zoals uit de tekst van het artikel blijkt, moet verwerende partij ook rekening houden met het familie- en gezinsleven.

Ook dit toont het gebrekkig onderzoek en gebrekkige motivering van verwerende partij aan.

Ter volledigheid wijst verzoeker er nog op dat het administratief dossier een evaluatieformulier in het kader van artikel 74/13 Vw. bevat van 22 februari 2021. Met betrekking tot de vraag of verzoeker familieleden in België heeft, verwijst het formulier naar het gehoor dat verwerende partij afnam in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 4 maart 2020. Verwerende partij ging op dat moment dus niet na of er sinds die datum eventueel wijzigingen gebeurden en verzoeker eventueel wel familiale banden had opgebouwd in België.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing daarnaast dat verzoeker zijn moeder en broers heeft in Nigeria, maar ‘vergeet’ erbij te vermelden dat verzoeker expliciet verklaarde al lange tijd geen contact meer met hen te hebben. (zie vragenlijst hoorrecht 06/04/21) Verwerende partij deed niet de minste moeite om te vragen waarom hij geen contact had, sinds wanneer niet en of het contact kan hersteld worden.

Ook deze vaststellingen tonen aan dat het onderzoek naar artikel 8 EVRM van verwerende partij gebrekkig is.

Verwerende partij hield bij het nemen van de bestreden beslissing niet (volwaardig) rekening met de relatie van verzoeker en de obstakels die er bestaan om deze relatie in zijn land van herkomst te beleven.

Verwerende partij schendt daarmee de bovenstaande wettelijke bepalingen en grondrechten van verzoeker.”

3.3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 1, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn

van de vereiste documenten, dat geen termijn wordt toegekend omdat er een risico is op onderduiken gezien hij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wilde houden en dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend gezien het risico op onderduiken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.1.3. Verzoeker meent dat artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) is geschonden. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker eraan voorbijgaat dat deze bepaling werd omgezet in Belgisch recht, namelijk in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert. Van dit artikel wordt trouwens melding gemaakt in de bestreden beslissing. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit niet aan en kan zich dus niet rechtstreeks op de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

3.3.1.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij een gezinsleven heeft met zijn Belgische partner S.V. Ze leerden elkaar kennen in januari 2020 en hebben sinds ongeveer zes maanden een relatie, hun vrienden en familie hebben hier weet van.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Betrokkene verklaart dat hij in België een vriend heeft genaamd S., waarvan hij de achternaam niet kent. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn aangehaalde partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. In Nigeria wonen nog betrokkenes ouders en drie broers. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in de "Vragenlijst hoorrecht" van 6 april 2021 verklaarde dat hij in België een vriend heeft genaamd S. waarvan hij de achternaam niet kent. In het middel legt verzoeker uit dat hij op dat ogenblik gestresseerd was en zich de achternaam niet herinnerde maar wel de geboortedatum kende en dat te snel beslist werd dat de relatie niet wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat hierover geen verdere vragen werden gesteld en dat geen grondig onderzoek naar deze relatie gebeurde.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker ook in het verzoekschrift in gebreke blijft om meer concrete gegevens aan te brengen die erop zouden wijzen dat deze relatie beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Er is geen sprake van samenwoning en verzoeker brengt foto's bij en chatberichten. Deze foto's van verzoeker en zijn Belgische partner en de chatberichten kunnen echter niet aantonen dat de relatie, die naar eigen zeggen van verzoeker nu al zes maanden duurt, van die

aard is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, wat inhoudt dat uit deze relatie zou blijken dat er voldoende nauwe feitelijke banden zijn of effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Dit is *in casu* niet het geval, de foto's en afdrukken van chatberichten tonen niet aan dat er sprake is van een effectief beleefde hechte persoonlijke relatie. Dat zijn Belgische partner hem zou komen bezoeken zijn in het gesloten centrum, vormt evenmin een doorslaggevend bewijs van een daadwerkelijke relatie. Verzoeker spreekt in het verzoekschrift nog over toekomstplannen en wederzijdse toewijding maar concretiseert dit niet. Verzoeker toont bijgevolg niet in concreto aan dat er *in casu* sprake is van voldoende hechte feitelijke banden zodat zijn relatie onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. Dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker toen hij in het gesloten centrum werd gehoord wel de volledige naam en achternaam van zijn vriend kon geven, doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat de relatie die hij heeft met een Belgische man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen en dat de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen. Een verdere belangenafweging in dit verband diende bijgevolg niet te gebeuren, gezien er geen gezinsleven is waarin er een inmenging zou zijn. Een verdere belangenafweging over de mogelijke verderzetting van deze relatie in Nigeria, zoals verzoeker aanvoert, diende bijgevolg om dezelfde reden evenmin te gebeuren.

Er is bijgevolg *prima facie* geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband evenmin.

Nu *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, kan verzoeker niet met goed gevolg de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren.

3.3.1.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert aan dat enkel gesproken wordt over het feit dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek maar dat uit de tekst van het artikel blijkt dat ook rekening moet worden gehouden met het familie- en gezinsleven.

In dit verband wordt gewezen op het voorgaande, waaruit blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker vermeldde een vriend te hebben in België, maar op goede gronden vaststelde dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België.

Verzoeker verwijst naar het evaluatieformulier in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 22 februari 2021 dat zich in het administratief dossier bevindt. Hij wijst erop dat dit formulier, met betrekking tot de vraag of verzoeker familieleden in België heeft, verwijst naar het gehoor dat verwerende partij afnam in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 4 maart 2020. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de verwerende partij op 22 februari 2021 dus niet naging of er sinds 4 maart 2020 eventueel wijzigingen gebeurden en verzoeker eventueel wel familiale banden had opgebouwd in België.

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 6 april 2021 blijkt dat verzoeker wel melding heeft kunnen maken van het feit dat hij een vriend heeft in België en dat hiermee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij zijn kritiek dat op 22 februari 2021 niet werd nagegaan of er sinds 4 maart 2020 wijzigingen gebeurden in zijn familieleven.

3.3.1.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 3 EVRM, afzonderlijk en samen gelezen met artikel 13 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (“Terugkeerrichtlijn”), van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker wordt teruggestuurd naar Nigeria. In Nigeria is het wettelijk verboden om een relatie te hebben met een persoon van hetzelfde geslacht. Elke uiting van dergelijke relatie is strafbaar met veertien jaar gevangenis. Er zijn ernstige aanwijzingen dat verzoeker biseksueel is. Minstens liggen er bewijzen voor dat verzoeker momenteel een relatie heeft met een man. (zie hierboven)

Verzoeker wordt dus teruggestuurd naar een land waar hij omwille van zijn seksuele geaardheid het risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat het non-refoulement beginsel moet worden gerespecteerd bij het tenuitvoerleggen van terugkeerbeslissingen:

“[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Met betrekking tot artikel 3 EVRM stelt de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart dat hij niet kan/wil terugkeren naar Nigeria omdat hij er problemen zou hebben omwille van zijn biseksualiteit. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 07.11.2019. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Echter, deze motivering is ver ontoereikend. Het onderzoek van verwerende partij schiet te kort en kan niet garanderen dat verzoeker bij uitvoering van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan foltering, een vernederende of onmenselijke behandeling, zoals verboden door artikel 3 EVRM.

Het kwam in casu aan verwerende partij toe om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier en op basis van de meest recente situatie van verzoeker. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Het onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM dient onafhankelijk van het indienen van een asielaanvraag plaats te vinden (Cass., 31 januari 2018, P.18.0035.F).

Met betrekking tot de problemen die verzoeker zal ondervinden in Nigeria op basis van zijn seksuele geaardheid verwijst verwerende partij naar de beslissing die het CGVS en Uw Raad namen over het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Echter, er liggen recente bewijzen voor dat verzoeker een hechte en oprechte relatie onderhoudt met een man in België. Dit is een ernstige indicatie van de biseksuele geaardheid van verzoeker.

Deze informatie en bewijzen werden nog niet beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Verwerende partij kan zich er dan ook niet toe beperken om te verwijzen naar de beslissing over dit verzoek om internationale bescherming.

Verwerende partij had toegang tot de definitieve beslissing over het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, nl. het arrest van uw Raad van 22 januari 2021. Verwerende partij had ook toegang tot de informatie waaruit blijkt dat personen die relaties onderhouden met een persoon van hetzelfde geslacht het risico lopen te worden vervolgd in Nigeria. (zie de landeninformatie samengevat in dit arrest)

Het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen o.a. omdat het CGVS en uw Raad het niet geloofwaardig achtten dat verzoeker biseksueel is. Hiervoor verwezen het CGVS en uw Raad naar de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn relaties in Nigeria, over de manier waarop hij zijn geaardheid in Nigeria ontdekte en beleefde en over de problemen die verzoeker meemaakte in Nigeria omwille van deze geaardheid.

Echter, momenteel is er nieuwe relevante informatie over de seksuele geaardheid van verzoeker. Er liggen overtuigende bewijzen voor van het feit dat verzoeker sinds meerdere maanden een liefdesrelatie onderhoudt met een man. (stukken 2 t.e.m. 8) Dit vormt een ernstige indicatie van de biseksuele geaardheid van verzoeker. Dit vormt dus ook een ernstige indicatie van het feit dat verzoeker het risico loopt om te worden vervolgd in Nigeria en er het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het staat vast dat een biseksueel persoon in Nigeria riskeert te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, zoals verboden door artikel 3 EVRM. Het CGVS stelt dat de essentiële vraag in deze beoordeling is of de gevoelens voor mannen geloofwaardig zijn. (stuk 10, p.3) Het is niet omdat het CGVS en uw Raad eerder oordeelden dat de gevoelens van verzoeker voor mannen niet geloofwaardig waren, dat dit tot vandaag nog steeds zo is. In tegendeel, verzoeker heeft intussen een oprechte relatie met een man en koestert oprechte gevoelens die geloofwaardig overkomen.

Zodra de geloofwaardigheden van deze gevoelens voor mannen vaststaat, kan worden besloten dat verzoeker het risico loopt om bij terugkeer naar Nigeria te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM:

Uit de beschikbare informatie blijkt dat artikel 214, 215 en 217 van Hoofdstuk 21 van het Nigeriaanse Strafwetboek homoseksualiteit strafbaar stelt met 14 jaar gevangenis. De Same Sex Marriage Prohibition Act (SSMPA) is een wet van januari 2014 die het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht in heel Nigeria strafbaar stelt (zie bijlage bij dit document). De wet verbiedt bovendien elke publieke uiting van een liefdesrelatie tussen personen van hetzelfde geslacht en bestraft elk individu die een organisatie, vereniging of club van homoseksuele personen opricht, runt of steunt. De relatie met een persoon van hetzelfde geslacht is strafbaar met veertien jaar gevangenis, terwijl de betrokkenheid bij een vereniging die de belangen van homoseksuele personen wil promoten, strafbaar is met tien jaar gevangenis. (Zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier). (zie stuk 10, p.5)

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan van verzoeker ten slotte niet worden verwacht dat hij zijn geaardheid verborgen zal houden bij een terugkeer naar Nigeria.

In het arrest X. en Y. en Z. tegen Nederland (C-199/12 t.e.m. C-201/12) stelt het Hof:

“70 In dit verband is het van belang vast te stellen dat van leden van een sociale groep met dezelfde seksuele gerichtheid niet kan worden geëist dat zij deze gerichtheid geheim houden, aangezien dit haaks staat op de erkenning van een kenmerk dat voor de identiteit dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven.

71 Bijgevolg kan van een asielzoeker niet worden verlangd dat hij in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt om vervolging te voorkomen.”

Er kan bijgevolg worden besloten dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria een reëel risico loopt om te worden geïdentificeerd en bestraft als homoseksueel/biseksueel. Verzoeker loopt een reëel risico om in

Nigeria te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Het administratief dossier bevatte hiervan ernstige indicaties, nl. de verklaringen van verzoeker (verklaring hoorrecht 06/04/21) en de informatie over de situatie in zijn land van herkomst Nigeria.

Toch deed verwerende partij geen onderzoek op basis van de meest actuele situatie van verzoeker.

De motiveringen van verwerende partij met betrekking tot eventuele gezondheidsproblemen en het feit dat geen recht op verblijf wordt verleend omdat er in België betere gezondheidszorg is, lijken overbodig en irrelevant.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19).”

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht.

Gezien het totaal gebrek aan grondig en voorafgaand onderzoek, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, afzonderlijk en juncto artikel 13 EVRM en de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de verwerende partij nagelaten heeft om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier en op basis van de meest recente situatie van verzoeker. Hij zet uiteen dat er recente bewijzen voorliggen dat verzoeker een hechte en oprechte relatie onderhoudt met een man in België, wat een ernstige indicatie is van de biseksuele geaardheid van verzoeker. Verzoeker vervolgt dat deze informatie en bewijzen nog niet werden beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming, zodat de verwerende partij er zich dan ook niet toe kon beperken om te verwijzen naar de beslissing over dit verzoek. Verzoeker meent dat het vaststaat dat een biseksueel persoon in Nigeria riskeert te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, zoals verboden door artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat in de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming werd gesteld dat de essentiële vraag in deze beoordeling is of de gevoelens voor mannen geloofwaardig zijn (stuk 10 bij het verzoekschrift, p.3). Hij stelt dat het niet is omdat er geoordeeld werd dat de gevoelens van verzoeker voor mannen niet geloofwaardig waren, dat dit tot vandaag nog steeds zo is, integendeel, verzoeker heeft intussen een oprechte relatie met een man en koestert oprechte gevoelens die geloofwaardig overkomen. Volgens verzoeker kan, zodra de geloofwaardigheid van deze gevoelens voor mannen vaststaat, worden besloten dat hij het risico loopt om bij terugkeer naar Nigeria te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat het administratief dossier hiervan ernstige indicaties bevat, nl. de verklaringen van verzoeker (verklaring hoorrecht 06/04/21) en de informatie over de situatie in zijn land van herkomst Nigeria, en dat de verwerende partij toch geen onderzoek deed op basis van de meest actuele situatie van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake artikel 3 van het EVRM:

“Betrokkene verklaart dat hij niet kan/wil terugkeren naar Nigeria omdat hij er problemen zou hebben omwille van zijn biseksualiteit. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 07.11.2019. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

De verwerende partij verwijst in verband met verzoekers biseksualiteit naar de beoordeling van deze problematiek in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit werd afgewezen, waardoor hier redelijkerwijze kan worden uit afgeleid dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Inzake verzoekers relatie met een man werd hoger in de bestreden beslissing vastgesteld *“Betrokkene verklaart dat hij in België een vriend heeft genaamd S., waarvan hij de achternaam niet kent. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen.”*

De Raad merkt op dat in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het arrest van de Raad nr. 247 978 van 22 januari 2021 het volgende werd overwogen:

“7. Indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de verzoeker. Daar stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, kan de geloofwaardigheid blijken uit de verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn biseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht worden.

In casu kan verzoekers verweer niet aangenomen worden ter ontkrachting van de omstandige motivering inzake de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden geaardheid. Het citeren van zijn verklaringen, aan verweerder “een totaal gebrek aan inlevingsvermogen en begrip” verwijten en de uitgebreide opsomming van landeninformatie is niet dienstig als concreet verweer ten aanzien van de navolgende vaststellingen:

- *verzoeker legt inconsistente verklaringen af over zijn vermeende ontdekking van emotionele gevoelens voor andere mannen;*

- *ingevolge het klimaat met betrekking tot homoseksualiteit in Nigeria is het niet aannemelijk dat verzoeker werd meegenomen naar een club specifiek voor LGBT alvorens hij over dit onderwerp had gesproken, hierbij mede in acht genomen dat het volstrekt onduidelijk is voor welke mannen hij gevoelens gehad zou hebben aangezien hij K. via CJ in een club voor LGBT leerde kennen en deze de eerste man zou zijn voor wie verzoeker andere dan vriendschappelijke gevoelens had, die zich bovendien maar geleidelijk aan manifesteerden gedurende de maanden volgend op de kennismaking;*

- *verzoekers verklaringen over zijn persoonlijk handelen, zijn kennis van de houding tegenover homoseksuelen in Nigeria en over het gevaar van homoseksueel te zijn in Nigeria is niet coherent en consistent omdat verzoekers verklaringen inzake (de achtergrond van) zijn relatie met CJ en K. niet consistent zijn;*

- *verzoekers actie na de dood van zijn homoseksuele vriend CJ, met name het uithangen van een boodschap in zijn winkel die stelt dat iedereen ongeacht zijn geaardheid er welkom is, is niet geloofwaardig in het kader van het algemeen klimaat en de strafbaarheidsstelling ten aanzien van homoseksuelen; hetgeen des te meer geldt omdat zijn eigen vriend werd doodgeslagen en verzoeker al lang op de hoogte bleek van het negatieve maatschappelijke oordeel en tevens de zware straffen kende die kunnen opgelegd worden.*

De voorstaande vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent. Aangezien ze niet dienstig worden weerlegd, wordt de omstandige motivering dienaangaande niet ontkracht.”

Hieruit blijkt dat op 22 januari 2021 werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat zijn voorgehouden bisexualiteit geloofwaardig is. In de bestreden beslissing wordt naar dit recent arrest verwezen, verzoeker kan dus niet voorhouden dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de recente gegevens van de zaak. In de bestreden beslissing werd ook rekening gehouden met verzoekers verklaringen in het kader van het hoorrecht van 6 april 2021. De verwerende partij kan bijgevolg geen onzorgvuldig onderzoek worden verweten.

Verzoeker stelt in het middel dat de situatie na dit arrest inzake zijn verzoek om internationale bescherming gewijzigd is, omdat hij nu in België een relatie heeft met een man. De Raad merkt op dat de zitting voorafgaand aan bovenvermeld arrest plaatsvond op 18 januari 2021. Uit dit recent arrest blijkt niet dat de advocaat van verzoeker ter zitting zou hebben meegedeeld dat verzoeker al enkele maanden een relatie heeft met een man. Verzoeker geeft in de feiten uiteenzetting van en de bijlagen bij het verzoekschrift een uitleg over het feit dat hij zelf niet aanwezig kon zijn ter zitting, maar dit doet echter geen afbreuk aan deze feitelijke vaststelling. Zelfs al had verzoeker zich vergist van maand inzake de zittingsdatum, had hij toch reeds vroeger aan zijn advocaat kunnen vertellen dat hij in een homoseksuele relatie was. Zijn asielprocedure waarin zijn (vermeende) bisexualiteit een belangrijk element was, was nog lopende op het ogenblik waarop deze relatie zou zijn begonnen, met name oktober 2020. Zijn advocaat had dit dan eventueel kunnen vermelden op deze zitting, *quod non*.

De Raad wijst erop dat in het eerste middel werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat deze relatie steunt op voldoende hechte feitelijke banden om beschermenswaardig te zijn onder artikel 8 van het EVRM. In de mate waarin verzoeker zou menen dat deze relatie zijn bisexualiteit aantoont, staat het hem vrij om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker dit van plan is.

De Raad stelt vast dat in huidige stand van het geding recent werd vastgesteld dat verzoeker zijn bisexualiteit niet aannemelijk maakt. Ook wordt hierboven vastgesteld dat verzoeker door het vermelden van een relatie met een Belgische man die hij staft met foto's en tekstberichtjes, niet aannemelijk maakt dat dit een voldoende ernstige relatie is die steunt op feitelijke banden om beschermenswaardig te zijn onder artikel 8 van het EVRM. Er wordt hierboven vastgesteld dat de bestreden beslissing geen inmenging inhoudt in een gezinsleven gezien er geen beschermenswaardig gezinsleven in België werd aangetoond. Gezien deze relatie niet beschermenswaardig is, is er geen noodzaak dat ze wordt verdergezet in Nigeria, zodat verzoeker *in casu* niet aantoont dat hij bij een eventuele terugkeer naar Nigeria het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke of vernederende behandeling. Evenmin zal verzoeker gedwongen worden om zijn geaardheid verborgen te houden gezien deze geaardheid momenteel niet vaststaat. De Raad herhaalt dat zo verzoeker meent dat de relatie met een Belgische man zijn bisexualiteit aantoont, het hem vrij staat om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In deze stand van het geding wordt de schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest *prima facie* niet aangetoond, evenmin als de schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

Nu *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond, kan verzoeker niet met goed gevolg de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker put zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit zijn grieven op grond van artikel 3 en 8 van het EVRM. Gezien de bespreking hierboven kan verzoeker niet worden gevolgd.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, is niet voldaan.

Er is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. DE SMET